

Хвиля

Емма Андієвська

Забуте ворухнулося і, як джміль, —
І раптом диво — ланцюги розкуто.
З доби, що — в пил, запущена ракета.
Вогнями — на все небо — серця мол.
Єдина мить, і світловий намул
Ледачу плоть — в всевиддя перекотить.
Життя, що досі — в затінку за кадром.
Наблизилося краєвидом з мальв, —
І несполучне — на всі боки — єдність.
Свідомість, — щораз глибша і всеїдніш, —
Ворушить пальцями — й на вогник — плутанину,
Що — на межі площин перетинання,
Де зовнішнє згортається в клубок. —
Галактику у грудях й голуби.